Největší rezervy soudů u rozvádějících se rodičů

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.

jeronym.klimes@gmail.com

http://www.klimes.us

Zjišťování názoru dítěte

Pokud chtěl Žid na přelomu letopočtu provdat svou dceru, tak do 12 let nemusel zjišťovat její názor. Po 12 roku života se musel zeptat:

"Sáro, chceš si vzít tady Mošeho?"

To bylo opatření proti tomu, aby nevznikaly Maryši:

Ve dveřích objeví se pouze boty mrtvého.
„Děvčico neščasná – tys jé otrávila!?“
„Otrávila.“
Opona spadne.

Tato historická zkušenost poukazuje na jeden důležitý psychologický aspekt puberty:

Děti/dospělí začínají být schopny dlouhodobého konsistentního názoru a odporu vůči rodičům. Do puberty jsou vláčné a poddajné.

Jasné a nevývratné názory dětí

Sousedka: "Ahoj Erlánku!"
Erlánek (tři roky): "Já se s tebou nebavím."
Máma: "Ty se s paní sousedkou nebavíš?"
Erlánek: "Ne."
Máma: "Ale paní sousedka má pro tebe perník."
Erlánek: "Ahap!" otočil se na podpadku a cupital za sousedkou.

Při zjišťování názoru dítěte je třeba přihlížet k tomu, že do dítě 6 let má jasný nevývratný názor, který trvá dvě hodiny. Pak má jiný jasný a nevývratný názor.

Pokud dítě stabilně preferuje některého z rodičů,
projevuje se to chováním a ne řečmi.

Například objevuje se asymetrie při předávání. Když jde od otce k matce, tak pláče a má separační reakci, když jde od matky k otci, tak ji nikdy nemá. (Pozor ale na situační manipulaci se separační reakcí.)

Co je to separační reakce

Dvě scény - jedna při zvětšení vzdálenosti, druhá při návratu

Je daná momentální orientovanou vazbou na určitou osobu.

Tuto vazbu má malé dítě neustále k nějakému dospělému, který je tou dobou tak říkajíc v kurzu.

Tuto vazbu je možno přemístit na druhého dospělého, ale ne kontaktním stykem, pouze předáním s překryvem.

Fáze separační reakce

prší prší

Matka s dítětem přichází do nemocnice. Lékaři konstatují, že dítě musí v nemocnici zůstat. Dítě musí být odloučeno od matky. Následují tyto fáze:

a) Dítě je od matky odebráno více méně násilím.
b) Silně emocionálně reaguje, úzkost, pláč, stres.
c) Unavené a vyčerpané dítě upadá do apatie, rezignace či deprese. Nereaguje na ostatní lidi, nehraje si s jinými dětmi. (reaktivní deprese)
d) Postupem času dítě začíná akceptovat ostatní dospělé a začíná si vytvářet nové vztahy k sestřičkám a jiným dospělým jako k náhradním rodičovským postavám.
e) Pokud se v této chvíli matka vrátí. Dítě ji poznává, ale ignoruje.
f) Pak vůči ní vyjádří agresi či hněv.
g) Nakonec ji přijme, pevně k ní přilne, a tak se znovu obnoví strach z opuštění.

Soudy, ani OSPODy fakticky nechrání děti před týráním

Výrok, že zájem dítěte je na prvním místě, je ve skutečnosti jen blábol. Týrání děti při předávání je nejčastější zneužití dětí v ČR.

Má-li soud podezření na týrání dítěte či nepohodu dítěte při předání, je dnes nad lidské síly opatrovnického soudce zahájit trestně právní kroky tak, aby měl jistotu, že dítěte přechody netrpí.

Například jestliže se od matky uslyší toto:

Terezka odmítá k otci jít, do auta jí otec musí odnášet v náručí, přičemž dcerka křičí, aby jí pustil a kope kolem sebe. Tahle situace mě velice trápí, ráda bych jí pomohla.

Je úkolem soudce zjistit, zda je to pravda či ne, nebo pověřit OSPOD, aby tyto informace zjistil či ověřil.

V této chvíli je úplně jedno, jestli příčinou těchto stavů je matka nebo otec. Jde o to ověřit, zda se dítěti děje újma či nikoli.

Jestliže to dítě prožívá osiření co týden, tak je úkolem naší společnosti těmto hrůzám zabránit. Nařídit předávání s překryvem a nahrávat to na diktafony.

Soudci dnes nejsou schopni nařídit povinně nahrávání těch hrůz, které se dějí při předávání dětí.

Ochrana soukromí abusorů má dnes větší váhu než týrané dítě.

Ochrana dětí před týráním má mít přednost před ochranou soukromí rodičů - abusorů

Aby to mohl psycholog či sociální pracovnice zjistit, **musí být možnost nařídit rodičům, aby nahrávali předání na audiovizuální prostředky -** z každého předání pak máme dvě nahrávky.

Pořizovací náklady na slušné kamery jsou 2000 Kč a platí se z výživného, protože to jsou peníze určené pro blaho dítěte. Vzhledem k tomu, že to má být prevence zneužití dítěte (trestně právní záležitost), tak bláboly o ochraně soukromí a "lidských právech" rodičů-abusorů musejí jít stranou.

V okamžiku, kdy máme v ruce nahrávky a můžeme zjistit, kdo si nedává pozor na pusu, kdo rozjíždí rozvodové bitky, tak **psycholog či sociální pracovnice musejí mít fakticky možnost nařídit danému rodiči, jak má předávání vypadat a jakého chování se má vyvarovat**. Tedy například, že musí být s půlhodinovým překryvem, že nebudou mít jízlivé a ironické poznámky, že se nebudou při předávání

bavit o konfliktních tématech ap.

Samozřejmě že jakmile se problémovému rodiči nelíbí psycholog či sociální pracovnice, která dělá efektivní opatření chránící dítě, tak okamžitě odmítne k nim chodit. Deset stížností stylem "kobercový nálet" čili pět stran blábolů. Tedy soudce by měl nařídit problémovým rodičům, ke kterému psychologovi, do jakého zařízení a kolikrát se mají dostavit a jaká má být míra jejich spolupráce, a to bez pardonu.

Většina lidí je zdravá, ale má amorální hodnotovou hierarchii.

Před dr. Klimešem se ovládají, ale na manželku pořvávají jako na hokynářku. Na schůzku s dr. Klimešem dorazí včas, když mají přijít o 5 minut později, tak se omlouvají smskou. Ale když žena namítá, že přišli o tři hodiny později, než jak slíbili, tak jí řeknou: „Nedělej větry...“

Pár důsledků Gaussovy křivky u rozchodů

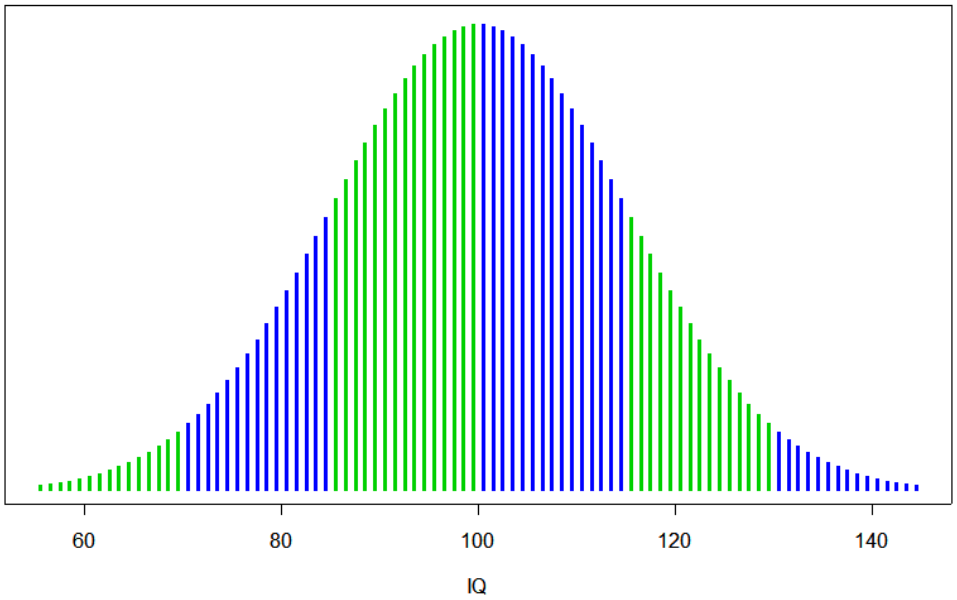

Průměrné/střední IQ je 100 bodů - 50 % lidí má více resp. méně.
Směrodatná odchylka je 15 bodů.

50 % lidí nemůže být vysokoškoláky, aniž by to znamenalo degradaci vysokoškolského vzdělání. I u státních maturit musí být předem dané procento dětí, které by neměly státní maturitu udělat. Toto procento by se mělo sledovat, aby nejen nebylo příliš vysoké, ale též ani příliš nízké. Pak by totiž fakt, že někdo má státní maturitu nevypovídalo o ničem kromě toho, že dotyčný byl kdysi přijat na jakousi střední školu.

Rozdíl mezi lidmi s normálním a subnormální inteligencí

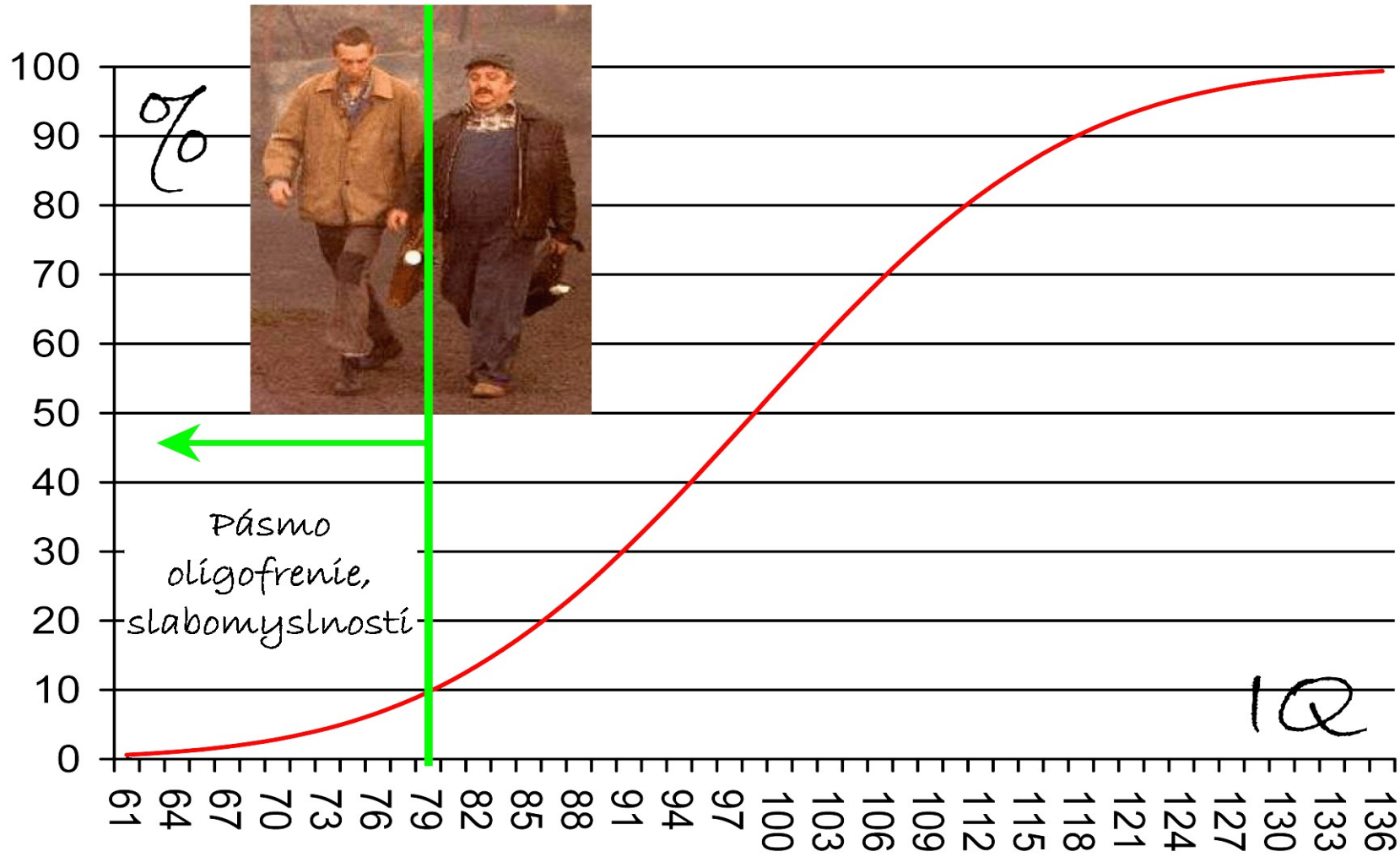

Gaussova křivka překreslená do kumulativní funkce ukazuje, že asi 10 % lidí má IQ menší než 80 a ti podobně jako Otík se v normální společnosti ztrácejí a nejsou schopni v ní bez pomoci druhých fungovat.

Gaussova křivka a rozvody

Dnes se rozvádí cca 50 % manželství:

40 % představují rozvody zcela zbytečné (nezvládnuté partnerské krize)

cca 10% lidí neumí fungovat v partnerském vztahu a být rodiči

To ne důsledkem nízkého IQ, ale protože minimálně **kolem 10 % populace je zjevně psychopatologická.**

Prevalence některých poruch

2 % schizofrenie
6 % psychopatie
2,5 % oligofrenie - debilita, imbecilita a idiotie ve starší terminologii

Je rozumné předpokládat, že okolo 10 % budou rozumně indikované rozvody, kdy je opravdu dobře, že se dotyční rozešli, protože alespoň s jedním z nich se z jakéhokoli důvodu nedá žít.

Z těchto 10 % pak **minimálně pět procent tvoří případy, kdy je zcela na místě naprosto zapovědět styk s dítětem**.

Dnes soudy a OSPODy nutí děti do styku s psychopatologicky narušeným jedinci

To je možná v zájmu bláznivě vykládaných lidských práv, ale rozhodně je to proti zdravému rozumu.

Neschopnost vychovávat děti může být i dočasná

To se musí testovat v každém jednotlivém případě.

neexistuje přímá korespondence mezi určitým druhem psychické poruchy a neschopností fungovat jako partner či rodič.

Podobně jako i somatické choroby mohou člověka dočasně handicapovat, tak i rozchody mohou rozběsnit i dosud vyhovujícího rodiče. Tedy nebývá od věci ani dočasné zapovězení styku jednoho rodiče s dětmi, například dokud štve dětí proti druhému.

Sledovat procento zapovězených styků

Toto procento 5 % (plus mínus) zapovězených styků je třeba sledovat, a to jak v daném okrsku, tak celorepublikově.

- Pokud zapovídáme styk s druhým rodičem **méně než v 5 %**, týráme děti, protože je nutíme do styku s různými psychopaty, násilníky a jinými, byť dočasně vztahově nefunkčními a narušenými rodiči.
- Pokud zapovídáme styk **více než 10 %** populace, týráme rodiče i děti, protože i vcelku normálním rodičům bráníme ve styku s dětmi.
- Pokud **nesledujeme procento**, do jaké míry se zapovídá styk s rodičů s dětmi, pak je to známka toho, že alibisticky strkáme hlavu do písku. To je bohužel stávající stav.

O tomto nepochybně existujícím procentu se oficiálně ani nezačalo mluvit, tzn. vůbec se toto procento nesleduje - je malé či velké? Nevíme-li, pak je ale jisté, že ubližujeme dětem, nebo rodičům, nebo oběma. Nevědět, jaký druh chyby děláme, je jako kdyby doktor nevěděl, zda má pacientovi odoperovat levou nebo pravou ledvinu.

15 % populace je psychopatologicky a morálně narušená

Laici mají naivní potřebu každé závadové chování nějak škatulkovat do "psychiatrických diagnos F##.#". To je omyl!
Ne každý vrah je anetický psychopat, ne každý zloděj kleptoman, ne každá prostitutka nymfomanka, ne každý lhář je baron Prášil (Münchhausen).

Za dětmi bezohledně zneužívanými v rozvodových bojích nestojí duševně narušení rodiče, ale pouze bezcharakterní a nemorální rodiče, kteří jsou většinou psychicky zdraví. Nemorálnost (anetičnost) se v tomto případě nikdy nediagnostikuje. To se používá jen u vrahů. Egoismus není psychologická diagnosa. Proto

většina závadových rodičů běhá a bude běhat po světě bez diganosy a při tom bude mrzačit vlastní děti.

Přirozené rozchody končí do 3 měsíců. Zdegenerovaná lidská práva nutí děti do kontaktu s narušenými rodiči i více než patnáct let.

Proč žádají opatrovnické soudy po soudních znalcích diagnosy?

Když někdo někoho zavraždí, tak se nežádá po soudním znalci, aby dokázal, že je to anetický psychopat. **Stačí fakticita činu**. U zloděje nedokazujeme kleptomanii, podmínkou vraždy není psychpatie, prostitutky nebývají nymfomanky.

Stačí doložit, že daný rodič se (opakovaně) závadově chová. Na to nepotřebuje soudce psychologa, ale stačí mu jen zápisy od sociální pracovnice. Opakované závadové chování, ergo opatření. Znalost diagnosy jen třešnička na dortu.

Této matce svěřil soud děti!!!

Při předávání dětí 29.7. pátek večer si otec nechtěl vzít kočku a morče, protože jeli s dětmi do zoo, a nechal je u matky. Večer, když holky spaly, přišla sms, že kočka je na parkovišti u mužova auta. Ten se šel podívat dolu. Kočka tam nebyla. Ráno okolo 9:30 matka volala, že jim táta ztratil kočičku a morče. **Jaruška plakala, že přišla kvůli tátovi o všechna svá zvířátka.**

Máma ale v cca 13:30 volala, že se kočku našla nějaká paní, že byla čipovaná. **Jaruška má radost, jak je ta máma hodná...**

Toto je pravda ne moc promyšlené, impulzivní, ale přesto **fakticky dokonané zneužití dítěte v rozvodovém boji.**

Kde je OSPOD, kolizní opatrovník, policie? Kde je soudce?

Kolikrát to musí matka zopakovat, než z toho někdo vyvodí praktické závěry?

K čemu potřebujeme diagnosu?

Účastníci řízení - matka, otec - mohou soudu beztrestně lhát.

Jejich kecy nemají závažnost svědecké výpovědi.

Za lhaní a křivé obviňování druhého partnera (například ze sexuálního zneužívání dítěte) nehrozí rodičům žádný postih.

U falešných obvinění ze sexuálního zneužití

Ale když musí dítě absolvovat řadu výslechů, vyšetření a po tu dobu má zamezený kontakt s obviněným rodičem, tak se mu děje újma, stejně jako obviněnému rodiči. Za to by měl být postih u případů, kde se jednalo o zjevně účelové jednání. Nejlépe ten, že se dítě svěří do výlučné péče druhého rodiče.

U výživného se nezohledňují faktické náklady pečujícího rodiče

Jestliže je moje žena doma a stará se o děti, pak náklady na jedno dítě nejsou jen účtenky za botičky a krémíček na opruzeniny na faldíčkách, ale taky poměrná část nájmu. Tedy jestliže nájem ženy je 6000 a ta má dvě děti, tak na dítě připadá minimálně 2000 kč za nájem.

Stejně tak žena má ušlý zisk - kdyby neměla děti, tak by vydělávala. Moje žena je vysokoškolačka a nějakých 20000 Kč by si jistě vydělala, tedy když se stará o děti, tak její péče má cenu minimálně 20000, kde někde chybí.

Jinými slovy **jakékoli výživné na jedno dítě menší než 5000 Kč je nesmyslně malé**. Za pět tisíc neseženeme nikoho, kdo by se nám celý měsíc o ně staral.

Problémy s exekucemi

Jakmile má někdo dvě nesouvisející exekuce za nesplácené dluhy, tak ipso facto je dokázáno, že neumí zacházet penězi, a jeho způsobilost v nakládání s penězi by měla být omezena tak, že nesmí mít možnost si vzít jakoukoli půjčku následujících pět let po splacení všech pohledávek z exekucí.

Soudce je třeba vidět na případových konferencích

Soudce pravda nemá být podujatý, ale měl by do případu zasvěceně vidět.

Problém psychopatů je, že umně dokáží vyvolat velmi příznivý dojem, i když jejich chování tomu fakticky neodpovídá.

To se nedá odhalit při prvním pohovoru, takže i zkušeným profesionálním psychologům a sociálním pracovnicím trvá tak tři měsíce, než dokáží tento rozpor mezi slovy a činy odhalit.

Klasická obrana psychopatů je **změnit prostředí -** tedy nová poradna, noví profesionálové a další půl roku k dobru.

Případová konference s účastí klientů či případové setkání odborníků bez přítomnosti klientů je obrana proti tomuto chování, kdy se všechny zúčastnění profesionálové sejdou a domluví společný postup.

Tady by měl být soudce taky, může diskutovat, může se tázat, ale nikdo po něm nesmí chtít příslib, jak má rozhodnout.

Předběžná opatření konzultovat s kolizním opatrovníkem

Předběžné opatření je mašinérie na dlouhou dobu zejména, pokud je chybné, pokud se do něho někdo odvolá ap.

V rozvodovém sporu jsou tři účastníci - otec, matka, děti. Názor dítěte zastupuje kolizní opatrovník. Proto soudce by se měl před předběžným opatřením zeptat dítěte - kolizního opatrovníka, co si o tom myslí. Nedělat rozhodnutí od zeleného stolu.

Děkuji Vám za pozornost - byl to jen sen...

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.
http://www.klimes.us

Test: Umíte se vžít do svého partnera?

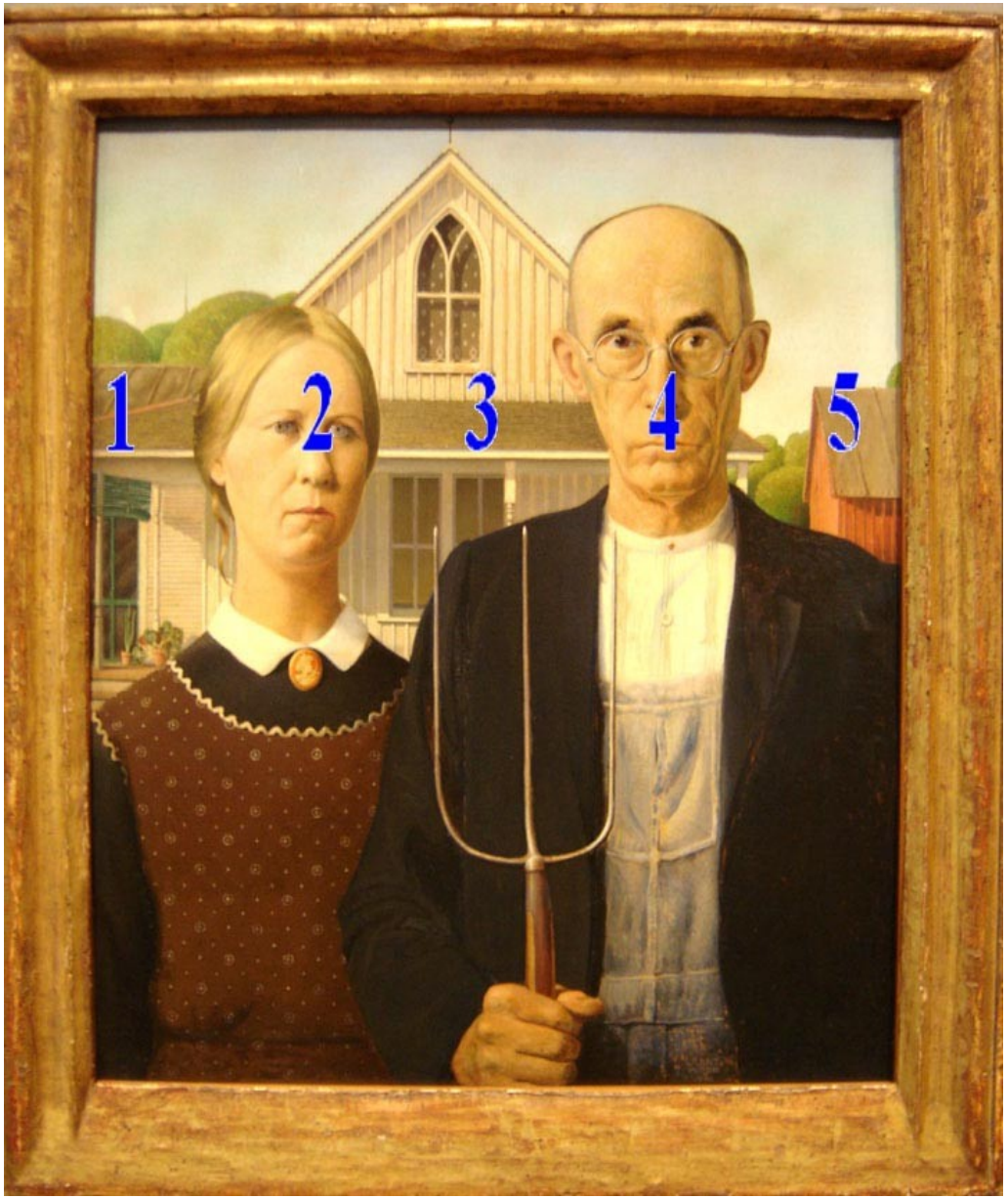

Stojíte se svou partnerkou či partnerem před zrcadlem a prohlížíte se. Obrázek ukazuje, co právě vidíte. :-)

Ženy se vidí ve 2 a partnera vidí ve 4. Muži to mají naopak.

Dám nyní Vám do ruky fix. **Nakreslete na zrcadle dvě kolečka tak, aby Váš partner/ka viděl/a, že ta kolečka kreslíte:**

Jednou na svůj/váš nos.

Podruhé na její/jeho nos.

Na jaká čísla jste zakroužkovali?

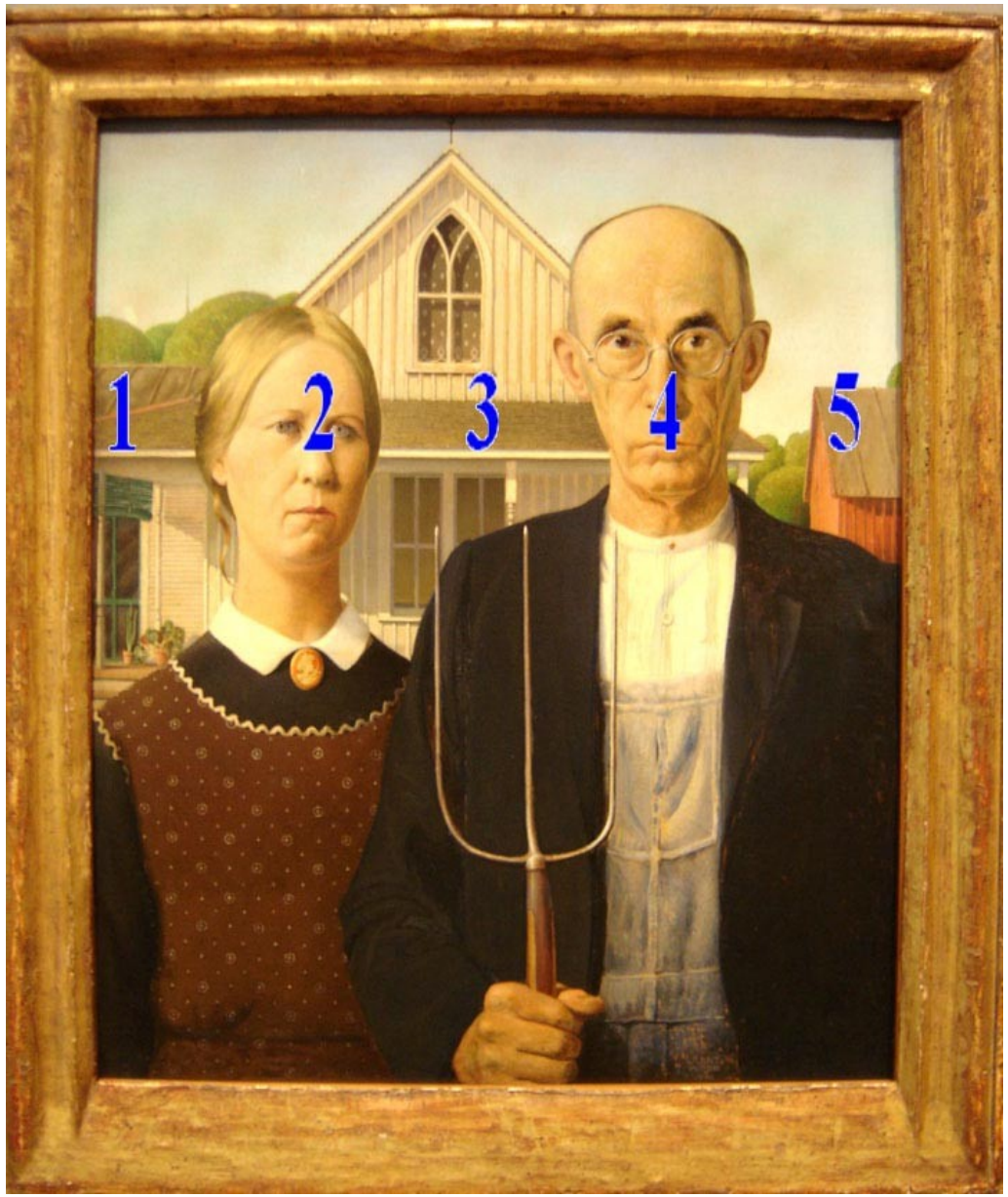

Muži:

Vaše partnerka vidí vaši tvář v bodě 2. Ona sama se vidí v bodě 1.

Ženy:

Váš partner vidí váš obraz v bodě 4. Sám sebe vidí v bodě 5.

Není možno odvodit introspekcí či empatií. To je logický úsudek.

Partneři mají rozdílné výsledky.

Je třeba znát teorii.